

РЕШЕНИЕ

№ 6053

гр. София, 29.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 2-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на втори октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА**

при участието на секретаря **НАДЕЖДА В. ПОПОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА** Административно наказателно дело № 20231110203134 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.58д и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Р. Г. Б., с ЕГН *****, подадена чрез процесуалния му представител - адв. М. П – Б. – АК – Благоевград, срещу Наказателно постановление (НП) №СОА23-РД11-142 от 01.02.2023 г., издадено от ДПБ – заместник - кмет на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“, с което на жалбоподателя, на основание чл.183, ал.2, т.1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложена „Глоба“ в размер на 20,00 (двадесет) лева за нарушение на чл.6, т. 1, пр.3 от ЗДвП.

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност и неправилност на издадения санкционен акт. Обсъжда се нарушение на разпоредбата на чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, доколкото в АУАН и НП органите са се задоволили да посочат единствено бланкетната норма на чл.6, ал.1 от ЗДвП, без същата да е изпълнена с правилото, което с оглед фактическите установявания се сочи като накърнено – чл.47, ал.3 от Правилника за прилагане на ЗДвП и въвеждащо забраната за престой и паркиране. Акцентира се и върху липсата на компетентност на актосъставителя и наказващия орган да участват в съответното процесуално качество в производството. Възражава се срещу правилността на отразените в санкционния акт фактически констатации с аргумента, че е игнорирано правилото на чл.50 от Правилника за прилагане на ЗДвП, съгласно което пътен знак „В27“ важи до следващото кръстовище или до знак, който го отменя, или на разстояние, указано с допълнителна табела „Т2“. Настоява се, че в случая автомобилът е бил паркиран след видим път, по който се движат автомобили, образуващ Т-образно кръстовище с основния, поради което и забраната не намирала приложение. Алтернативно се споделят аргументи за приложимост в случая на института на маловажния случай на административно нарушение, установен в чл.28 от ЗАНН. Формулирана е молба за цялостна отмяна на издадения санкционен акт.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не изпраща представител. С депозирано преди даване ход на делото пред въззивната инстанция допълнение към жалбата, доводите в нея се поддържат. Споделя се наличието на нарушение на правилото на чл.40, ал.1 от ЗАНН, доколкото в процедурата по съставяне на АУАН не

бил привлечен втори свидетел. В писмено допълнение, постъпило преди последното по делото заседание, проведено след отмяна на определението, с което първоначално е бил даден ход по същество, се възразява и срещу приемането на схема за организация за движението в процесния пътен участък, поради липса на категоричност на отговора на общинската администрация дали към датата на нарушението е извършвана промяна. Претендира се и адвокатско възнаграждение, за което се представя списък и договор за правна защита и съдействие.

Въззиваемата страна - заместник - кмет на Столична община, направление „Градска мобилност“, редовно призован, се представлява от юрк. К, с пълномощно по делото. Тя счита жалбата за неоснователна и пледира за потвърждаване на НП като правилно и законосъобразно.

Съдът, като провери изцяло атакуваното наказателно постановление, обсъди доводите и възразенията на страните, прецени събраните доказателствени материали поотделно и в тяхната съвкупност, предвид разпоредбите на закона, установява следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити за нейната редовност, което обуславя пораждаването на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

На 19.10.2022 г., около 09:55 часа, в гр.София, на ул.”Академик Борис Стефанов”№17, на място, попадащо в зоната на действие на пътен знак „В27“ (монтиран на спирка на столичния градски транспорт, след кръстовището с ул.”Атанас Манчев“), в дясната страна на пътното платно в посока на движение към ул.”Йордан Йосифов“, бил паркиран лек автомобил „Х“, с рег. №XXXX, собственост на Р. Г. Б.. Нарушението било констатирано от свид. А. С. Н. – на длъжност „Инспектор, контрол и паркиране“ към „Център за градска мобилност“ЕАД и колегата му свид. К. Р. А.. За целта били изготвени фотоизображения на паркирания лек автомобил и на знака, въвеждащ забрана в процесния участък от пътя. За установеното нарушение свид. Н. съставил фиш серия СО №9112423, с който по реда на чл.186 от ЗДвП, наложил на собственика на автомобила глоба в размер на 20,00 лева.

На 25.10.2022 г., на основание чл.186, ал.2 от ЗДвП, постъпило възражение срещу съставения фиш. По този повод било пристъпено към инициране на административнонаказателно производство, за целите на което до жалбоподателя била отправена покана да се яви на 29.11.2022 г., в 09:00 часа в сградата на „Център за градска мобилност“ЕАД, находяща се на адрес гр. София, ул.”Будапеща“№17, партер. Документът не бил връчен. Видно от обратна разписка към него, било отбелязано, че пратката е „непотърсена“.

Въпреки нередовната процедура по призоваване на жалбоподателя, свид. Н. пристъпил към съставяне на акт за установяване на административно нарушение (АУАН) по реда на чл.40, ал.2 от ЗАНН, в отсъствие на нарушителя. За участие в производството били привлечени двама свидетели – свид. К. Р. А. (присъствал при установяване на нарушението) и свидетел при съставяне на АУАН – ВДИ. В съставения АУАН, с бл. №003129/29.11.2022 г., било описано нарушението, изразяващо се в паркиране в зоната на действие на пътен знак „В 27“ и била въведена като негова правна квалификация разпоредбата на чл.6, т.1, пр.3 от ЗДвП. Препис от документа бил връчен на жалбоподателя на 19.12.2022 г., удостоверено с неговия подпис. В установения от ЗАНН 14-дневен срок не постъпило писмено възражение.

Въз основа на горепосочения акт било издадено атакуваното наказателно постановление №СОА23-РД11-142 от 01.02.2023 г. от Д Б – заместник – кмет на Столична

община, направление „Транспорт и градска мобилност“, с което на основание чл. 183, ал. 2, т. 1 ЗДвП, при цялостното възпроизвеждане на фактическите констатации от акта, на жалбоподателя е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 20,00 /двадесет/ лева за нарушение на чл. 6, т. 1, пр.3 ЗДвП. Препис от същото е връчен на въззивника на 13.02.2023 г.

Описаната фактическа обстановка съдът установи въз основа на събраните по делото доказателствени материали: гласни доказателствени средства: показанията на разпитаните от съда свидетели А. Н. и К. А., както и в писмените доказателства по делото: фиш серия СО №9112423 от 19.10.2022 г., възражение срещу фиш, съпроводително писмо изх. №2608/1/06.03.2023 г., Заповед №СОА22-РД95-506/12.09.2022 г. на кмета на Столична община, списък със служители от сектор „КП и ПП“ към „ЦГМ“ЕАД, трудов договор №РД-12-1П-08/10.02.2020 г., сключен между „Център за градска мобилност“ЕАД и А С. Н., длъжностна характеристика за длъжността „инспектор контрол паркиране“, инструкция за работа на лицата на длъжност „Инспектор контрол паркиране“ и правомощията им по разпореждане на принудителни административни мерки и в хода на административнонаказателното производство по установяване на нарушения за неправилно паркиране на територията на Столична община, списък на служители от звено „Контрол и паркиране“ запознати и преминали обучение с Инструкция за работа на лицата на длъжност, заповед №СОА22-РД09-3069/13.12.2022 г. на кмета на столична община, писмо от столична община, изх.№СОА23-ДИ11-1489/22.03.2023 г., с приложение копие от проект за организация на движението на ул.“Академик Борис Стефанов“ в посока ул.“Йордан Йосифов“, справка от ОПП – СДВР, вх.№113299/25.04.2023 г. с приложение извлечение от Централна база АИС – КАТ, писмен отговор от „Център за градска мобилност“ЕАД, изх. №Ж-647/02.05.2023 г., с приложение покана за съставяне на АУАН и обратна разписка към нея, пълномощни за процесуално представителство, веществени доказателства – снимков материал, приобщени по надлежния процесуален ред на чл.283 от НПК.

Съдебният състав кредитира показанията на свидетеля В, като ги намира за обективни и логични, последователни, без вътрешни противоречия. Те отразяват непосредствените му възприятия по установените обстоятелства. Свидетелят уточнява етапите на проверката, констатираните обстоятелства, извършването на личен оглед на мястото, обозначено като местоизвършване на паркирането в разрез с въведената с пътен знак забрана в съответния участък от ул.“Акад. Борис Стефанов“, както и следвания ред по съставяне на АУАН и неговото връчване. Категоричен е, че по повод нарушението са изготвени съответен брой фотоизображения, в които е фиксирано разположението на автомобила, неговите отлчителни белези и заобикалящата го среда. Възстановява бегъл спомен и относно последващо ангажиране на административнонаказателната отговорност на въззивника, посредством акт, съставен на следващия ден за друго нарушение от същия вид, отново извършено на пътния участък, в чиито рамки на 19.10.2022 г. е констатирано неправилното паркиране на превозното средство. Последното заявено обстоятелство, впрочем, се потвърждава от служебно достъпната за този съдебен състав информация за констатирано идентично по вид нарушение от страна на жалбоподателя, за което последният е бил санкциониран с наказателно постановление, по жалба срещу което е водено НАХД №3132/2023 г. по описа на СРС, НО, 100-ен състав.

Изложеното от свидетеля намира цялостно потвърждение в изявленията на друг служител на общинската администрация – свид. А.. При проведения разпит последният първоначално заяви, че не пази съхранен спомен за случая, а това обстоятелство обуслови предявяването на АУАН №003129/29.11.2022 г., съгласно разпоредбата на чл. 284 НПК. Предупреден за наказателната отговорност по чл. 290, ал. 1 НК, свидетелят изрично потвърди, че е присъствал при установяване на нарушението и инициирането на административнонаказателното производство. Потвърди, че изложените в акта фактически констатации отговарят на обективната действителност, като успя да възстанови, макар и

откъслечни спомени за конкретния случай, разкриващи обстановка, идентична на описаната от актосъставителя.

Показанията на свид. Н. и свид. А. са логични и последователни като липсата на спомен следва да се отдаде на естеството на изпълняваните от тях служебни задължения, свързано с ежедневното констатиране на множество идентични нарушения. В тази връзка е принципно вярно е, че АУАН не се ползва с презумптивна доказателствена сила /разпоредбата на чл. 189, ал. 2 ЗДвП противоречи на нормативен акт от по-висша степен – чл. 84 ЗАНН във вр с чл. 14, ал. 2 НПК, поради което същата се явява неприложима, имайки предвид и дадените задължителни указания от върховния съд в тази насока/, но при все това е необходимо да се подчертае, че в случая показанията на свидетелите следва да се кредитират, тъй като по делото липсват фактически данни, които да компрометират техните разкази. Извод в тази насока не би могъл да се формира и въз основа на съдържащото се в жалбата оспорване на представената по делото скица на организация на движението в съответния пътен участък. На етапа на съдебното следствие тези твърдения останаха доказателствено необезпечени, доколкото са непротивопоставими на приложения снимков материал, върху който се визуализира изображение на пътен знак „B27“, с поставена под него указателна табела и допълнителна такава, обозначаваща снимка, респ. местоположението на превозното средство в участъка след този знак. Тези веществени доказателства отразяват идентично състояние на зН.ото стопанство на това, което се открива в публично достъпната карта на конкретния отсек от ул. “Акад. Борис Стефанов” №17, с панорамен изглед, поместена в уеб – приложението на браузъра Google, на адрес:

<https://www.google.bg/maps/@42.6497698,23.3417736,3a,75y,153.22h,72.24t/data=!3m7!1e1!3m5!entry=ttu> и актуална към месец юли 2022 г. Следва да се допълни, че дори и хипотетично да се приеме, че представената схема не е последната актуална, доколкото в нея фигурира знак, забраняващ паркирането, какъвто се различава и върху снимковия материал, респ. се доказва от свидетелските показания, то в случая неговото наличие към датата на нарушението е достатъчно, за да се достигне до извод за наличие на предпоставки за ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя. Свидетелските показания, събрани по делото се отличават с характеристики на носители на непосредствени сведения относно фактите от действителността, относими към конкретното нарушение и неговите обективни и субективни измерения, като информационната им стойност е задоволителна за обстоятелствата от предмета на доказване. Принадлежността на служителите към йерархичната структура на администрацията на наказващия орган не може а priori да предпостави разглеждането им като лица, заинтересовани от негативни последици за жалбоподателя. По делото не се откриват данни, указващи на проявена предубеденост от контролните органи, предвид че сведенията, изхождащи от тях се потвърждават и при прегледа на приобщения към делото снимков материал, изготвен при констатиране на нарушението, респ. сравнението му с представения проект на организация на движението по ул. “Акад. Борис Стефанов” в процесния участък. Този извод се налага още повече предвид действието на основната процесуална гаранция, въведена с разпоредбата на чл.14, ал.2 от НПК „Доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила”, пораждаща действието си и в административнонаказателния процес по силата на препращащите разпоредби на ЗАНН. По изложените съображения съдът се доверява на гласните изявления на двамата свидетели и ги поставя в основата на своите изводи по съществуващото на делото.

Писмените доказателства разкриват също важно значение за изясняването на обстоятелствата по делото, допълват и служат за проверка на гласните такива, като са приобщени по надлежния процесуален ред, предвид на което съдът ги кредитира и изгради фактическите си изводи въз основа на тях. Даден изцяло в корелация със свидетелските показания е изготвеният на мястото на нарушението снимков материал, онагледяващ

заварената от проверяващите обстановка на мястото, на което автомобилът на жалбоподателя е намерен паркиран. Те позволяват да се придобият непосредствени впечатления върху разположението на автомобила спрямо непрекъснатата линия на тротоарната площ и отсъствието на обособяване по изискуемия за това ред на друг път, с който платното на ул. "Акад. Борис Стефанов" да е пресечен. Визуализира се ясно и въвеждащият ограничение за спирането и паркирането знак „B27“, като с оглед разположението на околните спрямо мястото на паркиране обекти (в частност пункт на „Еф Бет“) и сравнението им с приобщения към делото проект на организация на движението, а така също и общодостъпната в интернет карта на мястото, включително в реален формат, ведно с кадастралната карта, общодостъпна през страницата на Агенция по геодезия, картография и кадастър, се установява и неподвижното му закрепване към тротоара преди разположена в близост преди мястото на паркиране спирка. Не опровергава възприетите факти и представения проект за организацията на движение на ул. "Акад. Борис Стефанов", видно от което освен ограничаващия паркирането знак е видно, че тротоарната площ, преминаваща и покрай номера, пред който е паркирано процесното превозно средство, е непрекъсната.

Приложенияте по делото трудов договор, длъжностна характеристика, заповеди на кмета на Столична община и списък на длъжностните лица, запознати с тях разкриват правомощията, с които актосъставителят и наказващия орган са разполагали към датите на съставените от тях АУАН и НП и позволяват да се установи положително наличието на компетентността им да участват в съответното качество в административнонаказателното производство.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, доколкото чрез него в значителна степен се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица. Последното обуславя и необходимостта съдебният контрол, установен с разпоредбите на ЗАНН и предвиден за издадените от административните органи наказателни постановления, да се съсредоточава върху тяхната законосъобразност. По аргумент от чл.84 от ЗАНН, вр. с чл.14, ал.2 от НПК съдът е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия материален закон, като съобразява императива относно извършването на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, независимо от наведените от жалбоподателя аргументи, респ. фактическите констатации, заложили в АУАН или наказателното постановление.

За правилното извършване на тази дейност ръководно-решаващият в съдебното производство орган следва да осъществи контрол върху съставения АУАН, съобразявайки неговите функции - констатираща, обвинителна и сезираща, съответно да провери издаденото въз основа него наказателно постановление.

АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност. Съгласно разпоредбата на чл. 167, ал. 2, т. 1 от ЗДвП служби за контрол, определени от кметовете на общините, контролират в населените места „спазването на правилата за паркиране от водачите на пътни превозни средства“. Според чл.189, ал.1 от ЗДвП: „Актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в този закон.“ В изпълнение на тези норми, кметът на Столична община със заповед № СОА22-РД95-506 от 12.09.2022 г. е определил „Център за градска мобилност“ ЕАД за служба за контрол по смисъла на чл.167, ал.2 от ЗДвП, като е делегирал и правомощия за съставяне на актове за установяване на административни нарушения, съгласно чл.189, ал.1 от ЗДвП и ал.3 от ЗДвП на служители от службата за контрол на длъжност „инспектор контрол паркиране“. Съответно е одобрен и ред и условия за контрол върху неправилно паркирани ППС на територията на Столична община, като в т.19.1 от заповедта изрично е посочено, че

длъжностните лица при изпълнение на своите контролни функции върху неп-равилното паркиране съставят АУАН, съгласно чл.189, ал.1 от ЗДвП. С оглед оправомощаването на служители на общинското предприятие, изпълнителният директор на търговското дружество е приел Инstrukция за работата на служителите на длъжност "Инспектор контрол паркиране", в която е регламентирал действията на длъжностните лица, които са оправомощени да инициират административнонаказателните производства чрез съставяне на АУАН. Според трудов договор № РД-12-1П-08/10.02.2020г. свид. Н. е назначен на длъжност „инспектор, контрол паркиране“ в „ЦГМ“ЕАД. Същият е запознат с длъжностната характеристика за длъжността, в т.1.1.4 от която изрично е разписано правомощието да съставя актове за установяване на административно нарушение на водачите/собствениците на неправилно паркираните ППС. Сравнителното тълкуване на цитираните по- горе норми, индивидуален административен акт и частни документи, налагат извод, че свид. Н. е бил материално компетентен да състави процесния АУАН. От своя страна, компетентността на наказващия орган се извлича от заповед №СОА22-РД09-3069/13.12.2022 г. на кмета на СО, издадена на основание чл.189, ал.12 от ЗДвП, вр.чл.47, ал.2, вр.ал.1, б.„А“ от ЗАНН, чл.22, ал.5 от ЗМСМА, чл.44, ал.2 от ЗМСМА, по силата на която е възложено на заместник – кмета на СО, направление „Транспорт и градска мобилност“ да изпълнява функциите на административнонаказващ орган по преписки, образувани въз основа на актове за установяване на административни нарушения по ЗДвП. Предвид изложеното, настоящият състав не възприема като основателно възражението на жалбоподателя за отсъствие на компетентност на длъжностните лица, съставили АУАН и издали НП.

На следващо място, съдът констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта - тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП. Нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, са описани изчерпателно и ясно в достатъчна степен, за да удовлетворят изискванията за пълнота на обвинителната теза и адекватното упражняване на реципрочното й право на защита на лицето, срещу което се насочва административнонаказателната принуда. Не се установява коментираното в жалбата нарушение на изискването на чл.42, т.4, респ. чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, досежно съответността между фактическите параметри на нарушението и приложеното към тях право. В текстови план, както в АУАН, така и в НП нарушението да е ясно формулирано с всички изискуеми свои признаци, а извършителят му да е еднозначно идентифициран. Посочена е и разпоредбата на чл.6, т.1, пр. трето от ЗДвП, която именно се явява нарушена. Поради това и отсъствието на изрична привръзка към съответен текст от ППЗДвП не е дотолкова съществен пропуск, за да ограничи правото на защита на нарушителя. В този смисъл и крайният формалистичен подход не при приложението на правните норми, спрямо чиито правила се преценява законосъобразността на наказателното постановление от гледна точка неговите реквизити, в случая е несъответен на духа на закона. Съдържанието на атакувания санкционен акт онагледява детайлно изброяване на всеки от обективните признаци на фактическия състав на административното нарушение, които разкриват идентичност с тяхното описание в инициращия производството акт, поради което и съмнение за различие във волята на органите не би се събудило.

Не се споделят и възраженията на въззивника досежно допуснатото съществено нарушение в процедурата по съставяне на АУАН. Съгласно чл. 40, ал. 1 и 3 ЗАНН актът за установяване на административното нарушение се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението. При липса на свидетели, присъствали при извършването или установяването на нарушението, или при невъзможност да се състави акт в тяхно присъствие, той се съставя в присъствието на двама други свидетели като това изрично се отбелязва в него. В случая категорично се

установява, че актът е съставен съобразно законовия регламент и в присъствието на две лица в качеството на свидетели, едното от които участвало в установяването на простъпката. Въпреки това, само за пълнота, следва да се отбележи, че съставянето на АУАН при условията на чл. 40, ал. 3 ЗАНН, дори и в присъствието само на един свидетел при неговото съставяне, не би могло а priori да се приеме за съществено процесуално нарушение, тъй като по никакъв начин не би накърнило правото на защита на въззивника. Дължимата от съда преценка за наличието на допуснат порок при съставянето на акта в очертаната насока винаги е казуална и нарушение би било налице единствено, ако са констатирани затруднения при установяване самоличността на свидетеля, респективно невъзможност за неговото призоваване, което да осуети разкриването на обективната истина. Проявлението на визирания фундаментален принцип ще бъде обезпечено в пълна степен, когато идентификацията на единствения свидетел, на етапа на съдебното следствие, е обективно възможна.

Служебно, съдът констатира, че актът е съставен в отсъствие на нарушителя, без да са изпълнени предпоставките на чл.40, ал.2 от ЗАНН. Така констатираният порок обаче е преодолян посредством последващото връчване на АУАН на санкционираното лице. В този смисъл е охранено правото му да се запознае изначално с параметрите на предявената му отговорност и е обезпечена възможност да организира адекватно своята защита. (вж Илкова, Р., Панов, Л., „Процесът по ЗАНН“, С., Сиела, 2009, така и Решение № 6831 от 19.11.2021 г. на АдмС - София по адм. д. № 8814/2021 г., Решение № 469 от 29.01.2021 г. на АдмС - София по адм. д. № 8822/2020 г. и др.)

В духа на изложените аргументи, според настоящия съдебен състав, правото на жалбоподателя е охранено в степен, позволяваща му да организира защитата си въз основа на ясно и пълно описано „административнонаказателно обвинение“.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно 1-годишен срок от неизпълнението на правното задължение. От своя страна обжалваното наказателното постановление е постановено в 6 – месечния давностен срок. Ето защо са спазени всички срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на дружеството-жалбоподател от формална страна.

Предвид изложеното, посочените административни актове са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

Административнонаказателната отговорност на въззивника Р. Б. е ангажирана на основание чл. 183, ал. 2, т. 1 ЗДвП, като му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20,00 /двадесет/ лева за нарушение на чл. 6, т. 1, пр.3 ЗДвП.

По делото е установено по несъмнен начин, че на 19.10.2022 г., около 09:55 часа, в гр. София, на ул. „Акад. Борис Стефанов“№17 собственият лек автомобил на жалбоподателя „Х“, с рег. XXXX, е бил паркиран в зоната на действие на пътен знак В27, забраняващ паркирането. Така описаната деятелност е квалифицирана като административно нарушение по чл. 6, т. 1, пр.3 ЗДвП, която норма повелява участниците в движението да съобразяват своето поведение с пътните знаци. "Паркирано", съгласно чл. 93, ал.2 ЗДвП, е пътно превозно средство, спряно извън обстоятелствата, които го характеризират като престояващо, както и извън обстоятелствата, свързани с необходимостта да спре, за да избегне конфликт с друг участник в движението или сблъскване с някакво препятствие, или в подчинение на правилата за движение. В случая автомобилът на Б. не се е намирал в условия, обосноваващи престой или необходимост от спиране, като видно от показанията на проверяващите и снимковия материал по делото, водачът не е бил в него, двигателят му не е работел, като не са били включени и светлини, които да указват временен престой на заетото

място. Паркирането е извършено в дясната страна на пътното платно по посока на движението. Точното местоположение на паркираното МПС се установява както от показанията на разпитаните по делото свидетели, така и от приложения снимков материал, сравнен с представените по делото проект на организация по делото и скици и достъпното неограничено в публичното пространство актуално спрямо датата на нарушението състояние на зН.ото стопанство в процесния участък. От представените по делото скица на района и снимков материал се установява и че по ул. "Акад. Борис Стефанов", в близост до №17 и по-точно на спирката, разположена няколко метра преди това на същия тротоар, е наличен пътен знак, който забранява паркирането, закрепен неподвижно на тротоара. Под пътния знак е закрепена неподвижно допълнителна табела Т17 с текст и с изобразено техническо средство за отстраняване на МПС. От приложения проект на организация на движението е видно, че след процесния пътен знак по улицата следващото кръстовище е с ул. "Акад. Николай Стоянов", като автомобилът на жалбоподателя е намерен паркиран далеч преди това кръстовище, т.е. в рамките на така описания пътен участък.

Безспорно е установено, че превозното средство е собственост на жалбоподателя – последното изводимо от приложената по делото справка от АИС – КАТ. Макар в своите възражения въззивникът да оспорва факта на извършено лично от него паркиране, доколкото той не се е възползвал от възможността да посочи дали и на кое лице на процесната дата е предоставил управлението му. В този случай и при условията на чл.188, ал.1 от ЗДвП именно той следва да понесе отговорността за извършеното нарушение. С тези аргументи съдът приема за правилна извършената от наказващия орган индивидуализацията на субекта на отговорност.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че непосредствено преди мястото, на което е намерен паркиран автомобилът, е имало кръстовище, образувано от платното на ул. "Акад. Борис Стефанов" и път, по който се движат автомобили от и към вътрешността на сградата на №17. При извършена от съда служебна справка в кадастралната карта на гр. София, одобрена със Заповед за одобрение на КККР № РД-18-38/10.07.2012 г. на Изпълнителен директор на АГКК и № РД-18-258/28.07.2020г. на ИД на АГКК, както и представените от общинската администрация документи, е видно, че районът на ул. "Акад. Борис Стефанов" №17 е поземлен имот частна собственост, с идентификатор 68134.1605.2973 и с начин на трайно ползване - за високо застрояване, а имотът в съседство, преди него и съответно преди мястото на паркиране на автомобила, е публична общинска собственост, с идентификатор 68134.1605.4841 и с начин на трайно ползване за второстепенна улица. Върху кадастралната карта обаче пространството между тези два имота, респ. в техните рамки, не е налице обозначение за улица. Такава не се различава и изградена на снимките. От приложения снимков материал на л. 40 е видно, че до мястото на паркиране, след тротоарната площ, до жилищната сграда, е налице пространство, в което към момента на една от снимките, фиксирани нарушението, се виждат елементи на паркиран автомобил. Различава се обаче и обособен непрекъснат тротоар, като не е изработено снижение на бордюра, което да указва достъп за превозни средства към вътрешността. Именно това актуално състояние е от значение, а не неговото планово предназначение, чиято реализация не е изпълнена, още повече че дори в схемата за организация на движението, представена по делото, няма вече изградени улица, още по-малко подход към одобрен вътрешен паркинг.

Съгласно нормата на чл. 50, ал. 1, предл. 1 от ППЗДвП забраните, въведени с пътни знаци В27 и В28 важи до следващото кръстовище. Спорът по настоящото дело се свежда именно до това обстоятелство - къде точно се намира следващото кръстовище в процесния случай, а оттам и докъде се разпростира действието на поставения знак. Според разпоредбата на § 6, т. 8 от ДР на ЗДвП "кръстовище" е място, където два или повече пътя се пресичат, разделят се или се събират на едно ниво. От своя страна в § 6, т. 1 от ДР на ЗДвП е дадена и легална дефиниция на понятието "път", според която това е всяка земна площ или

съоръжение, предназначени или обикновено използвани за движение на пътни превозни средства или на пешеходци. Към пътищата се приравняват и улиците. Съгласно § 1 ЗП "път" е ивицата от земната повърхност, която е специално пригодена за движение на превозни средства и пешеходци и отговаря на определени технически изисквания. Член 1, ал. 2 ЗП изрично изключва от обхвата си улиците в населените места и селищните образувания, с изключение на онези от тях, които едновременно са участъци от републикански или общински пътища.

Легална дефиниция на понятието "улица" няма в законодателството, но то се извлича от разпоредбите на чл. 70 във вр. с чл. 64, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 7, ал. 1 от Закона за устройство на територията (ЗУТ). Съгласно разпоредбата проходите на техническата инфраструктура и съоръженията на транспортната инфраструктура, свързани с движението на превозните средства и пешеходците в урегулираните територии (населени места и селищни образувания), се проектират и изграждат като улични мрежи и съоръжения. Член 75, ал. 1 ЗУТ определя, че уличните мрежи и съоръжения се изграждат въз основа на предвижданията на общите и подробните устройствени планове, обвързано със структурата на територията.

Следователно по Закона за движението по пътищата път значи и път по Закона за пътищата, и улица по Закона за устройство на територията.

В процесния случай съдът намира, че на №17 или до него не е налице път по смисъла на ЗДвП, а оттам не е налице и кръстовище по смисъла на същия закон. Безспорно до жилищната сграда не е изграден път, съобразно техническите изисквания за изграждане на такова инфраструктурно съоръжение, независимо от това, че е предвидено изграждането на такъв, видно от приложената по делото скица, както и при извършената справка в кадастралната карта на града. Успоредно по ул. "Акад. Борис Стефанов" е изграден непрекъснат тротоар, изключващ наличието на път от дясната страна на улицата. Този извод не се опровергава от обстоятелството, че вероятно живущите и работещите в околните жилищни сгради използват мястото до бл.17 като такова за паркиране. Това използване не може да се счете за "обикновено" по смисъла на § 6, т. 1 от ДР на ЗДвП. Нормата, както беше цитирано по-горе, предвижда, че по смисъла на ЗДвП пътища са и земните площи, които обикновено се използват за движение на пътни превозни средства или на пешеходци. Има се предвид естествено обособена земна площ, използвана като път, но не и местата, използвани за нерегламентирано преминаване на превозни средства, каквото в случая се явява пространството до сградата на ул. "Акад. Борис Стефанов".

От своя страна, административнонаказващият орган, правилно и законосъобразно е приложил санкционната разпоредба на чл. 183, ал. 2, т. 1 ЗДвП, в която е инкорпорирана забраната по чл. 6, т. 1, пр.3 от ЗДвП. Налице е пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка в акта, очертана чрез изискуемата се конкретика, нейното последователно възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление и възприетата цифрова квалификация. Ето защо, съдът намира, че материалният закон е приложен правилно.

Административното нарушение е извършено виновно, при форма на вината – пряк умисъл. Жалбоподателят е предвиждал извършването на деянието, съзнавал е неговия общественоопасен характер като във волево отношение пряко е целял неговото извършване.

По отношение на наложеното административно наказание „глоба“ в размер на 20,00 /двадесет/ лева съдът намира, че съгласно чл. 183, ал. 2, т. 1 ЗДвП санкцията е абсолютно определена и не съществува юридическа възможност същото да бъде намалено, доколкото съгласно разпоредбата на чл. 27, ал. 5 ЗАНН: "Не се допуска определяне на наказание под най-ниския предел за наказание глоба...". В санкционния акт са изложени ясни мотиви относно преценката за определянето на този размер и причините, поради които той не

надвишава законовия минимум. Целите на административните наказания, заложи в разпоредбата на чл.12 от ЗАНН, са съобразени в цялост, а наложеното наказание се явява справедлива проекция на относителната тежест на реализираното от въззивника административно нарушение.

Не са налице предпоставките за третиране на процесния случай като маловажен, което да обуслови приложното поле на чл.28 от ЗАНН. Относимостта на визириания нормативен регламент се преценява въз основа на установените факти и се предопределя от спецификите на всеки отделен случай. Отказът на наказващия орган да приложи разпоредбата на чл. 28 ЗАНН винаги подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, в който смисъл е и Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. по т.н.д. № 1/2007 г., ОСНК на ВКС, , доколкото „Съдът не може да бъде обвързан от решението на административен орган и не може да бъде възпрепятстван в правомощията си да проучи в пълнота фактите, релевантни за спора, с който е сезиран...“, а е длъжен да „...изследва и решава всички въпроси, както по фактите, така и по правото, от които зависи изходът на делото“. Установените в практиката критерии за неговото дефиниране са свързани с естеството на засегнатите обществени отношения, липсата или незначителността на настъпилите общественоопасни последици и обстоятелствата, при които неизпълненото правно задължение е намерило проявление в обективната действителност – време, място, обстановка, механизъм и т.н. В конкретния случай не би могло да се коментира липса или незначителност на вредните последици, тъй като нарушението е формално, на просто извършване и за довършването му не е необходимо настъпването на някакъв допълнителен съставомерен резултат. Отсъстват доказателства, които да навеждат извод за прекомерност на реализираната принуда. Същевременно, не може да бъде игнорирано служебно установеното от съда обстоятелство, че при проверка, реализирана на следващия ден, контролните органи към Столичен инспекторат отново са констатирали нарушение, свързано с правилата за паркиране, при това реализирано в рамките на същия пътен участък. Макар наказателното постановление, издадено по повод последното, да не е влязло в сила, наличните данни следва да се ценят като индигия, че поведението на въззивника не е инцидентно. Не се разкрива и третата алтернатива от визирираната дефинитивна норма, а именно "други смекчаващи обстоятелства", които да занижават степента на обществена вредност на проявата, съпоставима с нарушенията от същия вид, доколкото извършеното не се явява инцидентно за нарушителя. Тези обстоятелства налагат въздействието от страна на държавата посредством административно наказание като форма на принуда, независимо от отсъствието на данни за други санкционирани провинения на Б., така че да се реализира превенция срещу утвърждаването на негативни тенденции в поведението му като участник в движението по пътищата. Не на последно място, следва да бъде съобразена и новата разпоредба на чл. 189з от ЗДвП, в сила към датата на деянието, която изключва приложението на чл.28 от ЗАНН за нарушенията по ЗДвП.

Съдът констатира, че съобразно изложените фактически и правни доводи, така протеклите фази на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание не са опорочени поради допуснати съществени процесуални нарушения, а отговорността на дружеството-жалбоподател е ангажирана правилно.

Ето защо, съдът намира, че така издаденото наказателно постановление следва да бъде потвърдено изцяло като правилно и законосъобразно.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 2, т.5 ЗАНН, **Софийски районен съд, НО, 2-ри състав**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление (НП) №СОА23 –РД11-142 от 01.02.2023 г., издадено от заместник - кмета на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“, с което на основание чл.183, ал.2, т.1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на Р. Г. Б., ЕГН ***, е наложена „Глоба“ в размер на 20,00 (двадесет) лева за нарушение на чл.6, т. 1, пр.3 от ЗДвП, като правилно и законосъобразно.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____